

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 119.

Ellevte Session.

37te Møde.

Torsdagen den 2den Februar Kl. 4.

(Fortsat.)

Tscherning (fortsat): Jeg troer, at det vilde være at trække Forhandlingerne over dette Spørgsmaal utilbørlig langt ud, om jeg vilde fortsætte. Jeg troer, at der er ingen Straffeanstalterne vedkommende Oplysninger, som her savnes. Var der noget Nyt kommet frem, skulde jeg, forsaavidt jeg erindrede det, give de Oplysninger derom, jeg formaaede. Der er dog endnu eet Punkt, jeg skal nævne. Naar de ærede Herrer sige: „Lad Staten i Straffeanstalterne udføre sit eget Arbejde“, lægge de saa Mærke til, at hvis man tog dem paa Ordet, saa vilde der Ingenting være, hvorover Haandværkerne i den Grad vilde komme til at beklage sig som det? Staten bruger en overordentlig Masse Vinduer og Døre og Bygningsgjenstande af forskjellig Art, der ikke behøve at tilvirkes paa Stedet, hvor de skulde bruges, og hvoraf nogle ere af saadan Bessaffenhed, at de kunne taale en ikke ringe Transport, og hvoraf mange i alt Fald maatte kunne bære betydelige Transportomkostninger. Om man nu paa eengang slog ind paa den Vej, vilde der saa ikke blive endnu større Mager; kun at de vilde komme fra en anden Art af Haandværkere? Jeg troer i det Hele taget ikke, man behøver at frygte for nogen Fare i saa Henseende. Jeg har hørt nævne Meubel-snedkere fra et æret Medlems Side, men Sta-

ten har ikke saa megen Brug for Meubler, men derimod desmere for Vinduer eller Døre, men dem gjøre Hunsneskterne, og Staten bruger overordentlig Meget af Hunsarbejde (Kindahl: Ja, saa gjør det!). Det ærede Medlem siger: Saa gjør det! Men jeg vil gjøre ham opmærksom paa, at det hverken vilde være et saa passende Arbejde, eller maaffee mener den ærede Rigsdagsmand, at det skal gjøres, fordi han venter, at Staten derved skulde lide et saameget desto større Tab. Som sagt, jeg skal ikke forfølge Sagen videre; jeg troer, den er bragt til en Høide, som den ikke fortjener. Jeg troer, at den ærede Ordfører igaar gjorde en meget rigtig Bemærkning, der viste, at Spørgsmaalet var kun om at bringe een Arbejder til for hver 1600, og han kunde have forthyndet det endnu mere, thi det er ikke een til for hver 2000. Naar det ærede Medlem, der først havde Ordet (Kindahl), erindrede om de to Skomagere, jeg havde nævnt, og som traadte i Concurrence, sagde han, hvis jeg rigtigt forstod hans Mening, at naar de Begge dreve den samme Mæring, og den Ene af dem gik ind i Straffeanstalten, vilde en Anden træde istedetfor ham. Men denne Anden behøver dog ikke absolut at komme udenlands fra, og altsaa bliver derved, at en anden Mand kommer og nedsetter sig i hans Sted, der har nedsat sig i Straffeanstalten, Concurrencen ikke større, og selv om han kom udenlands fra, saa har dog den paa Stedet længst Boende det Fortrin fremfor den Anden, at Folk have den Bane at gaae til ham, saa at Concurrencen for den Sidste bliver vanskeligere.